

P. G. C. Jensen: Jeg kan ganske slutte mig til, hvad den højtærede Minister udtalte, undtagen paa det sidste Punkt om Lønnen. Det kunne vi imidlertid altid tales lidt nærmere ved om. Derimod slutter jeg mig ganske til, hvad den ærede Minister sagde om Forretningerne. Det er ganske klart, at enhver, ogsaa en Embedsmand, maa have Ret til at anvende sin Fritid paa den Maade, han vil. Hvorledes skulde det kunne tænkes, at man vilde forbyde ham, naar der blev forelagt ham 5,000 eller 10,000 indfrieede Obligationer, at tælle dem, og om det skulde være at skrive alle Numrene op og give Attest for, at de vare talte. Det bør den paagældende have Lov til ligesom enhver anden. Det vilde være højst urimeligt, om nogen vilde forbyde ham det. Jeg vil føje til, at i mangfoldige Love og Vedtægter for Selskaber, Foreninger, Banker og andre Anstalter er det fastslaaet, at visse Ting skulde attesteres af Notarius, uagtet det ikke er Notarialforretninger. Vil man nu bestemme, at Notarius ikke mere maa gøre den Slags Ting, vil det afstedkomme en temmelig stor Ulejlighed og Uorden i mangfoldige Forretningsforhold. Man maatte gøre alle disse Love om. Naturligvis vilde en saadan Attest ogsaa kunne gives af andre, men naar der staar, at det skal være Notarius, der giver den, kan den ikke afgives af andre. Og det ejendommelige er, at det er en udbredt Opinion, at dette Embede indehaves af en Mand, der er saavant til at attestere nøjagtigt, at man kan være sikker paa, at naar man overlader til ham at attestere, overser han ikke noget, der ikke maa overses. Man kunde ikke i Dag vælge en og i Morgen en anden og en tredie Dag atter en anden og forlange, at samme offentlige Troværdighed skulde tildeles hans Attester, selv om det var den mest troværdige Mand i hele Staden. Der vil altid kunne rejses nogen Tvivl, der vil altid kunne være nogen, der har en anden Opfattelse af vedkommende. Naar Notarius derimod har attesteret noget, siger man: Det er overensstemmende med, hvad denne Mands Embede er, han er vant til at attestere, og derfor ere vi tilfredse med en saadan Attest.

Broberg: Jeg fatter ikke, at det er nødvendigt at skrive i Loven, at en Embedsmand i sin Fritid har Lov til at øve denne og hin Syssel. Det er vist ikke sædvanligt, at man skriver i Lovene, at en Mand maa udenfor sin Embedstid gøre dette og dette. Det er det, der undrer mig, naar det, det drejer sig om, er privat og ikke embedsmæssigt. Det forstaar jeg ikke.

P. G. C. Jensen: Jeg vil blot sige det samme, som jeg antager den højtærede Minister vil sige; jeg ser, at den ærede Minister ogsaa forlangte Ordet. Det er hidtil gældende Ret, at Notarius kan have disse Forretninger. Det staar bestemt i Instrukser og Anordninger om den Sag. Hvis man nu pludselig omordner Forholdene for Notarius uden at sige noget om den Ting, vil det efter almindelige Fortolkningsregler være udelukket, at han kan besørge disse Forretninger. Naar man siger, at nu maa han kun gøre det og det, og det er hans Embede, og udelader det, man hidtil ved kongelig Anordning har tillagt ham, maatte man komme til, at han ikke maatte udføre disse Forretninger.

Justitsministeren (Zahle): Jeg vil kun til det ærede Medlems Bemærkninger føje, at hvis man ikke tog dette Punkt med her i Loven, saa kunde man heller ikke tage Hensyn dertil ved Fastsættelsen af Notarii Løn. Det er ganske klart, saa maatte den sættes højere op, end her foreslaaet. Derfor maatte det tages med i Lovforslaget, for at man kunde pege paa, at der fremkommer et Supplement til Lønnen ad den Vej.

Broberg: Jeg skønner ikke rettere, end at den højtærede Justitsminister er enig med det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) om, at Notarius i København skal være mellem Etatspidserne med Hensyn til Indtægten.

Justitsministeren (Zahle): Ja, jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at Notarius bør have en god Lønning. Den Maade, hvorpaa Notarialhvervet hidtil er